ΚΛ01| ΠΝΕΥΜΑ Ο ΘΕΟΣ

2021 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2021/κλ01-πνευμα-ο-θεοσ/

Ω! Πατέρα των πάντων! Πόσο Ακατανόητη και Ασύλληπτη για τον περιορισμένο ανθρώπινο νου είναι η Απειρότητά Σου!

Πώς να μπορέσει ο άνθρωπος να περιγράφει και να αναλύσει Εσένα, τον Άνευ Αρχής και Τέλους, τον Αγέννητο, τον Αδημιούργητο, τον Δημιουργό των πάντων;

Πώς ν’ αναλύσω αυτό που δεν αναλύεται, Εσένα, που περιέχεις κάθε έννοια σε σύνθεση και ανάλυση! Πώς να περιγράφει το Απερίγραπτο, όταν κι ο πιο εξυψωμένος νους περιέχεται μέσα στην Αδιανόητη Νοημοσύνη Σου;

Πώς να δυνηθεί αυτό που περιέχεται να περιγράφει Αυτόν που το περιέχει, πώς να μπορέσει το δημιούργημα να κατανοήσει τον Άγνωστο και Απέραντο Δημιουργό του, αν το Θέλημά Σου δεν το ορίζει και δεν το επιτρέπει;

Προσπάθησα σαν άνθρωπος να Σε πλησιάσω, μα δεν μπόρεσα να συλλάβω την Απειρότητά Σου περισσότερο απ’ όσο η εξέλιξή μου μου επέτρεψε.

Προσπάθησα να Σε γνωρίσω σαν Ολότητα, μα δεν κατανόησα περισσότερο απ’ όσο αναγνώριζα την Ολότητα μέσα μου.

Συνέλαβα τις αστραπιαίες κινήσεις των Θείων Ιδεών Σου μέσα στο νου μου, μα τελικά κατανόησα πως ακόμη και η Άπειρη ταχύτητα της Ακινησίας, οι ασύλληπτες έννοιες των Ιδεών Σου, δεν ήταν παρά Θείες παροχές του Πνεύματός Σου μέσα στον Άπειρο Νου της Ολότητάς μου.

Πήρα το Άπειρο, μα δεν έφτανε για να Σε κατανοήσω. Πρόσθεσα κι άλλο Άπειρο, μα ήταν αδύνατο να χωρέσω την Άναρχη Ύπαρξή Σου.

Συνέχισα να προσθέτω τα Άπειρα των Θείων Ιδεών Σου μέσα στο νου μου, έφτασα στο Απόλυτο Μηδέν, στην Ανυπαρξία, και τότε κατανόησα πως βρέθηκα πάλι στην Αρχή μιας άλλης Απειρότητας, αχανέστερης από αυτήν που πριν μπορούσα ν’ αντιληφθώ.

Πρόσθετα Απειρότητες που δεν είχαν Αρχή ή Τέλος, πρόσθετα το Απεριόριστο στο Άγνωστο, την Ύπαρξη στην Ανυπαρξία, το Ον στο μη Ον, το Είναι στο μη Είναι. Άπειρο επί Απείρου, Άναρχο επί Ατελεύτητου.

Πρόσθετα το Απερινόητο στο Ασύλληπτο, το Απερίγραπτο στο Ακατανόητο, μα και πάλι βρέθηκα στην Αρχή μιας άλλης Απειρότητας πιο Ανεξιχνίαστης, να περιέχεται μέσα στην Αδιανόητη, την Υπερούσια Νοημοσύνη Σου.

Τι να πω στους Αδελφούς μου για Σένα, Πατέρα; Πώς ν' αρχίσω να μιλώ για Σένα τον Άναρχο, ώστε να παραδώσω στον Άνθρωπο μία Διδασκαλία Άχρονη, που θα βοηθά τους Αδελφούς μου σε κάθε τους βήμα, στάδιο με στάδιο στην εξέλιξή τους, ώστε κάθε φορά να μπορούν να εμβαθύνουν περισσότερο, όσο θα διευρύνεται ο νους τους, στο Ασύλληπτο Μεγαλείο Σου;

Με ύψωσες, Πανάγαθε Πατέρα, να μεσιτεύσω για τους Αδελφούς μου. Μου παρέδωσες την Ύπατη Εξουσία της Αγάπης, να Είμαι το Έλεος των Αδελφών μου και Με όρισες Διδάσκαλο των Κόσμων, Λόγο - Υιό, να διδάξω τη Νομοτέλεια του Εαυτού στον Άνθρωπο - Εαυτό Μου. Σ' ευχαριστώ που Μου χάρισες τη Θεία Δωρεά της Θυσίας Μου.

Εαυτέ Μου, όπου κι αν βρίσκεσαι, όταν στο πλήρωμα του Χρόνου θ' αναζητήσεις τις ρίζες σου, θ' αναζητήσεις τη Θεία Καταγωγή σου, θα Είμαι δίπλα σου και εντός σου. Θα Είμαι Εγώ αυτός που μέσα σου θ' αναζητάς, ο Άνθρωπος, ο Λόγος - Ιωάννης, στα πρώτα σημάδια της Γέννησής Μου μέσα σου.

Θ' αρχίσω να εργάζομαι θέτοντας σε λειτουργία μέσα στο Είναι σου το Νόμο της Έλξης και θα συλλέξω σιγά σιγά τα τμήματα του Εαυτού Μου μέσα από σένα. Θα σε οδηγήσω να χωρέσεις την Απειρότητά Μου, τον Εαυτό σου, όπου κι αν βρίσκεται, όπως κι αν εκδηλώνεται.

Στην αρχή θα εργάζομαι πάνω στις ατέλειές σου, θα μετουσιώνω όλα σου τα παραπτώματα μεταστρέφοντας το νου σου στην Αγάπη, διδάσκοντάς σε ταυτόχρονα τη Νομοτέλειά Της. Έτσι θα Με γνωρίσεις σαν Βαπτιστή, σαν Πρόδρομο της Δευτέρας Μου Παρουσίας μέσα στο Είναι σου, σαν Μετάνοια και Κάθαρση. Αργότερα, όταν ο νους σου καθαρθεί από τα λάθη, τις παραλείψεις, τις ιδιοτέλειες και τους περιορισμούς, όταν θ' αρχίσεις ν' αναγνωρίζεις τους δογματισμούς σου και την αναγκαιότητα να ξεφύγεις απ' το περιορισμένο των συλλήψεών σου, **τότε θα Με γνωρίσεις σαν Εκπαιδευτή σου, σαν Εκπαιδευτή του νου σου.**

Θ' αρχίσω να σου μιλώ, θα σου παρέχω τη Διδασκαλία Μου και θα σε οδηγώ να χωράς σιγά σιγά τις εκδηλώσεις του Εαυτού σου, όπως κι αν εκδηλώνεται, είτε με μορφή είτε με κραδασμούς. Θα σε μάθω να Μετουσιώνεις και να Ευλογείς, θα σε διδάξω τη λειτουργία των Νόμων που διέπουν τον Εαυτό σου.

Σιγά σιγά θα μεγαλώνω μέσα σου, όσο η χωρητικότητά σου θα αυξάνει. Όσο περισσότερα τμήματά σου θ' αγαπάς, τόσο περισσότερο θα Με γνωρίζεις, κι όσο

περισσότερο Με γνωρίζεις, τόσο η Παρουσία Μου μέσα σου θα διευρύνεται. Θα είσαι ήδη μία Παρουσία Γαλήνης και Προσφοράς για τους Αδελφούς σου.

Τότε θα Με γνωρίσεις σαν Παράκλητο. Θα σε οδηγήσω εις πάσαν την Αλήθειαν, δίνοντάς σου αποκαλύψεις σε καλυμμένες έννοιες των Γραφών, στα Μυστήρια της Θείας Νομοτέλειας της Αγάπης, που φανερώθηκε στην Πρώτη Παρουσία.

Η Γνώση θα σε οδηγήσει στην Ουσία Σου, στο Πνεύμα του Θεού που κατοικεί μέσα σου, και τότε θα Με γνωρίσεις σαν Εαυτό - Ολότητα, Λόγο Ιωάννη.

Όμως ακόμη και τότε δεν θα μπορείς να Με αντιληφθείς σε όλη Μου την Άπειρη Έκταση χωρίς τη Διδασκαλία Μου, τη Νέα Διαθήκη του Πνεύματος, που παρέδωσα στο Όλον. Για να μπορέσεις να Με νιώσεις και να ταυτιστείς μαζί Μου, θα πρέπει να συλλάβεις την Παρουσία Μου μέσα σου, την Παρουσία του Άπειρου Πανάγαθου και Παντελεήμονα Θεού, να Με χωρέσεις όπως Είμαι. Ένα με τον Απέραντο και Ανεκδήλωτο Πατέρα Θεό, που ζει μέσα σου με τη Μορφή Μου, τη Μορφή της Δευτέρας Παρουσίας του Πνεύματος. Του Θεού.

Ο Εαυτός Μου, ο Θείος Εαυτός κάθε ανθρώπου, ο Λόγος Ιησούς, τον οποίο φιλώ και τιμώ με άπειρο σεβασμό και Αγάπη, κατήλθε απ' Αρχής Τέλειος, Εαυτός Θεός, και παρέδωσε την Τέλεια Διδασκαλία της Αγάπης με απλότητα και σαφήνεια.

Καθισμένος στο πηγάδι του Ιακώβ, με αφορμή τη συνομιλία Του με τη Σαμαρείτιδα, την πολύ αγαπημένη Μου και γνωστή σε όλους μετέπειτα Αγία Φωτεινή, αποκάλυψε την Αληθή έννοια της Υπόστασης του Θεού και τη σωστή σχέση του ανθρώπου με τον Δημιουργό: «Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας Αυτόν εν πνεύματι και Αλήθεια δει προσκυνείν» (Ιωάν. Δ', 24).

Μέσα στα αχανή διαστήματα που συνδέουν τις Άπειρες εκτάσεις των Κόσμων, με τις ποικίλες εκδηλώσεις οντοτικής ζωής, με τις οποίες ο Αδιάδοχος και Ανεξιχνίαστος Δημιουργός Λόγος κοσμεί τη Δημιουργία, μα και πέρα απ' αυτά και σε κάθε Ιδέα κινούμενη μέσα στον Άπειρο Νου του Δημιουργού, μα και πάνω απ' αυτές υπάρχει το Άγνωστο και Ανεκδήλωτο Ον του Θεού, του οποίου κανείς δεν γνώρισε και κανείς δεν κατανόησε τα Ασύλληπτα Μυστήρια και τις Ανεξιχνίαστες Βουλές του Θελήματος Του.

Πέρα από την Ύπαρξη, εκεί που το Άγνωστο ταυτίζεται με την Ανυπαρξία, το Υπέρτατο Ον δημιουργεί και δρα διαχέοντας τη Θεία Ουσία Του στη Δημιουργία, που η Ασύλληπτη Νοημοσύνη Του δημιούργησε με το Άκτιστο Φως του Θείου Λόγου, που εκπορεύτηκε από την Αδιανόητη Οντότητα του Θεού και έφερε τη Ζωή μέσα στις άπειρες μορφικές και άμορφες εκδηλώσεις Της.

Αυτό το Φως, το Υπέρλαμπρο και Αναλλοίωτο, που εκπορεύτηκε από το Υπέρτατο Ον του Δημιουργού, είναι η Μία Ανεξάντλητη και Ακένωτη Εστία του Θείου Λόγου, είναι το Πνεύμα, Αυτός Ούτος ο Θεός, που δημιούργησε τα πάντα με την Εκπόρευση της Θείας Ουσίας Του και συνεπώς δεν υπάρχει καμία μορφική ή άμορφη εκδήλωση Ζωής, καμία μορφή ύπαρξης που να μην περιέχει την Ουσία Του και να περιέχεται σ' αυτήν.

Ο Θεός ή η Υπέρτατη Πανταχού Παρούσα Δημιουργική Δύναμη είναι Αυτή η Ίδια η Ζωή, με την οποία ο Πατέρας Δημιουργός περιβάλλει κάθε Του δημιούργημα και το τροφοδοτεί με τη Θεία Παροχή Του και το ανελίσσει στην Κλίμακα της Εξέλιξης, ώστε τελειοποιούμενο να αποκατασταθεί μέσα στην Πανταχού Παρουσία του Πνεύματος, που υπήρχε προ πάντων των αιώνων.

Αυτή η Ασύλληπτη και Απροσμέτρητη Πανταχού Παρούσα Άπειρη Δύναμη, που επιβλέπει όλη τη Δημιουργία με τις Ανυπέρβλητες και Αδιάβλητες Δημιουργικές Της Εξουσίες και Δυνάμεις, έφερε πριν από την έναρξη κάθε Αρχής τη Σύλληψη του Δημιουργικού Της Έργου, σαν Ιδεατή αναπαράσταση κάθε μορφής ζωής μέσα στην Αδιανόητη Νοημοσύνη Της και διαμόρφωσε κάθε γνωστή μα και άγνωστη εκδήλωση της Ύπαρξης με προβολή του Ίδιου του Εαυτού Της, της Ουσίας Της, στην οποία προσέδωσε όλες εκείνες τις μορφές τις οποίες σήμερα μπορούμε ν' αντιληφθούμε, αλλά και άλλες τις οποίες η περιορισμένη συλληπτική ικανότητα των όντων αδυνατεί να αντιληφθεί.

Είναι η Αρχή των πάντων που έλαβαν Ζωή εκ του Μηδενός και του μη είναι και ως Περιέχων και την Ανυπαρξία, είναι η Αρχή κάθε αρχής που η έναρξή της ορίζεται πριν την έναρξη της μέτρησης του Χρόνου, ή στον Άπειρο Χρόνο των παρελθόντων Αιώνων. Άπειρος Ων είναι Αυτός ο Ίδιος η Αρχή του Εαυτού Του και από Αυτή την Αρχή κάθε άλλη αρχή προήλθε.

Η διά προβολής δημιουργία εκ του μηδενός και του μη όντος κάθε μορφής ύπαρξης, είναι η φάση της Εκδηλωμένης Παρουσίας του Θεού, ο Θείος Λόγος, ο Υιός, Αυτός ο Ίδιος ο Ανεκδήλωτος Θεός, ο Εκδηλούμενος πολυμόρφως και πολυσχιδώς με τις γνωστές και άγνωστες μορφές οντοτικής ζωής, ο Περιέχων και Προβάλλων εν Ζωή τόσο τα άψυχα του υλικού κόσμου, που καλύπτει με τις διατάξεις του όλο το αχανές άπειρο, όσο και τα έμψυχα δημιουργήματα που ζουν και κινούνται στους Κόσμους.

Ο Θείος Λόγος είναι η Παρουσία του Ανάρχου και Απείρου Θεού και δεν έχει καμία διαφορά από τον Ανεκδήλωτο Δημιουργό Θεό, αλλά για τις αναγκαιότητες των όντων που αδυνατούν να αντιληφθούν το Άμορφο, κενώνει τον Εαυτό Του παραμένοντας Αναλλοίωτος και λαμβάνει Μορφή καθ' όλα όμοια με τη Μορφή των όντων, στα οποία παρουσιάζεται για να μεταφέρει με την Παρουσία Του τη Διδασκαλία και το Πρότυπο της Τελειότητας, που πρέπει τα όντα να

ακολουθήσουν.

Ως Πανταχού Παρών, ενυπάρχει μέσα σε κάθε ον, ως η Δημιουργική Δύναμη της Αγάπης, την οποία ο Πατέρας Δημιουργός ενστάλαξε μέσα σε κάθε Του δημιούργημα απ' Αρχής της Δημιουργίας και είναι αυτή η Φωτεινή Ακτίνα της Θείας Ουσίας του Θεού μέσα στα όντα, μέσω της οποίας κάθε υπόσταση μπορεί να έλθει σε επαφή με το Υπέρτατο Ον του Θεού και να λάβει τη Θεία Παροχή και Οδηγία.

Δεν υπάρχει κίνηση χωρίς Ζωή, ούτε και Ζωή χωρίς την Ουσία του Θείου Λόγου, ο οποίος Ων η Πηγή της Ζωής και το Φως και η Πάσα Αλήθεια, φέρει εν Εαυτώ κάθε Δύναμη και Εξουσία, Πάσα Γνώση και Σοφία και μόνον διά της Παρουσίας Του και της Δυνάμεως και της Χάριτός Του μπορεί κάθε υπόσταση ν' ανελιχθεί στις υψηλότερες βαθμίδες της Απειρότητας του Θεού, ώστε ενούμενη με Αυτόν να καταστεί η Ιδία Αυτού Παρουσία επί του υλικού πεδίου, έχουσα Εξουσία Θεού επ' αυτού. «Εάν μείνητε εν εμοί και τα ρήματά Μου εν υμίν μείνη, ό εάν θέλητε αιτήσασθε και γενήσεται υμίν» (Ιωάν. ΙΕ', 7).

Ο Άνθρωπος δεν είναι ένα απλό δημιούργημα του Θεού, αλλά η Εκπόρευσή Του, η Προβολή του Ιδιου Εαυτού Του. Πλάστηκε από την Αγάπη - Ουσία του Υπέρτατου Όντος του Θεού. Είναι Αγάπη. Είναι Θεός και δύναται εφόσον συλλάβει την Ιδέα της Καταγωγής του να ενεργοποιήσει τη Θεότητά του, ώστε με τα έργα του να προσκυνά τον Πατέρα Θεό «εν πνεύματι και Αληθεία» (Ιωάν. Δ', 24).

Ο Θεός, ο Μόνος Αληθινός Θεός, που δημιούργησε τα πάντα, τόσο τα άψυχα όσο και τα έμψυχα, δεν μπορεί παρά να είναι μόνο Αγάπη. Αυτός ο Θεός που παρουσιάστηκε με τη Μορφή του Ιησού, κατέδειξε και αποκάλυψε το Πρότυπο της Τελειότητας που πρέπει κάθε άνθρωπος ν' ακολουθήσει, προκειμένου ν' αποκαταστήσει τη σχέση - επαφή του με τον Πατέρα, την οποία μόνον ως Τέλειος μπορεί να πραγματοποιήσει, όπως φαίνεται στην Εντολή: «Έσεσθε ουν υμείς Τέλειοι, ώσπερ ο Πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς Τέλειος εστίν» (Ματθ. Ε', 48).

Αφού υπάχθηκε στους φυσικούς νόμους του υλικού πεδίου, έλαβε Μορφή καθ' όλα ανθρώπινη σε διττή εκδήλωση Ιησού και Μαρίας της Θεοτόκου, ως Μονάδα Λόγος Υιός - Μητέρα, φέροντας την Παρουσία του Θείου Λόγου και σαν Υιός Λόγος Ιησούς και σαν Μητέρα Λόγος Μαρία, με πλήρεις τις Δυνάμεις και τις Εξουσίες σε κάθε Του Μορφική Εκδήλωση.

Η φανέρωση του Θείου Λόγου από το σκήνωμα του Ιησού έγινε στην Πρώτη Παρουσία σύμφωνα με το Θέλημα του Πατέρα, λόγω της στενότητας του ανθρώπινου πνεύματος να δεχτεί την εποχή εκείνη την Παρουσία του Λόγου Μητέρα, **η οποία στη Δευτέρα Παρουσία θα δώσει φανερά**

δείγματα της Απόλυτης Ένωσής Της με τον Πατέρα, εκδηλούμενη με πλήρη Εξουσία και Χάρη Λόγου Χριστού, γιατί το Πνεύμα δεν έχει φύλο και συνεπώς όλοι, είτε άνδρες είτε γυναίκες, μπορούν ν' αναγεννηθούν άνωθεν και να λάβουν τη Θεία Έμπνευση και Παροχή και να καταστούν Πρότυπα Τελειότητας και Αγάπης πάνω στον πλανήτη.

Όπως είπε ο Λόγος Χριστός, δεν υπάρχει άνδρας ή γυναίκα, δεν υπάρχουν ελεύθεροι ή δούλοι, ούτε φυλές και κοινωνικές τάξεις, αλλά όλοι είμαστε τέκνα του Αυτού Θεού, φανερώνοντας έτσι την Ομοουσιότητα που υφίσταται τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και μεταξύ του Ανθρώπου και του Θεού, ακριβώς γιατί όλοι φέρουν μέσα τους την Ουσία της Αγάπης Του.

Ο Θεός ήταν, είναι και θα είναι πάντα Αγάπη, Έλεος, Προσφορά και Στοργή Άπειρη για όλους, όμως οι ατέλειες των καλυμμάτων της ανθρώπινης ψυχής αποτελούσαν πάντα, και θα συνεχίσουν ν' αποτελούν, όσο οι άνθρωποι τις διατηρούν, το κύριο εμπόδιο στην αναγνώριση και την εκδήλωση του ενοικούντος Θεού, γιατί καλύπτουν την ανθρώπινη ψυχή με στρώματα άγνοιας, πλάνης και ημιμάθειας, που εμποδίζουν τους ανθρώπους ν' αντιληφθούν την Παρουσία του Θεού μέσα τους, ώστε να μπορέσουν έτσι να Την εκδηλώσουν.

Οι ατέλειες και τα στρώματα που δημιουργούν διαφέρουν από άνθρωπο σε άνθρωπο και είναι η κύρια αιτία της διαφοράς στην εξέλιξη που παρουσιάζουν οι άνθρωποι μεταξύ τους, γι' αυτό και ο Λόγος Ιησούς είπε στους μαθητές Του: «Υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, τοις δε λοιποίς εν παραβολαίς» (Λουκ. Η', 10).

Η ανθρωπότητα, Αδελφοί Μου, επί αιώνες ζούσε στην άγνοια, την ημιμάθεια, τον περιορισμό. Επί αιώνες ο σκοταδισμός και η παρανόηση οδηγούσαν και οδηγούν μέχρι και σήμερα σε εικασίες, σε φαντασιώσεις και δοξασίες που κατασκεύασαν πολλούς Θεούς, οι οποίοι λατρεύονταν σε ξόανα και αγάλματα, Θεούς με ανθρώπινη φύση, που ασχολούνταν περισσότερο με τις προσωπικές τους διαφορές παρά με τα προβλήματα των ανθρώπων.

Η έννοια του Ενός και Μοναδικού Θεού προήλθε από τους Προφήτες του Ισραηλιτικού λαού και τον Μωυσή, με την πρώτη παρουσίαση της Θείας Νομοτέλειας με τις Δέκα Εντολές. Είναι η Πρώτη Παρουσία του Θεού στη γη διαμέσου του Προφητικού Λόγου, που παραστάθηκε σύμφωνα με την εξέλιξη του ανθρώπινου πνεύματος. Πήρε τη Μορφή ενός Θεού Εκδικητή και Τιμωρού, ενός Θεού που συνέτριβε και κατέστρεφε οτιδήποτε του αντιστεκόταν ή πήγαινε ενάντια στις υποδείξεις Του, ενός Θεού που καμία σχέση δεν είχε με το Θεό της Αγάπης, της Καλοσύνης και του Άπειρου Ελέους, που ο Λόγος Ιησούς παρουσίασε με τη Ζωή και τη Διδασκαλία Του.

Αυτή η αντίληψη του Εκδικητικού και Τιμωρού Θεού είναι μια αντίληψη την οποία διαχρονικά διατηρούν οι άνθρωποι και την εξέφρασαν ανά τις εποχές με διάφορους τρόπους, αποτελέσματα αυτής της παρανόησης που προήλθε από την άγνοια των ανθρώπων περί του Πανάγαθου Θεού, του Θεού Αγάπη, που οι άνθρωποι παρουσίασαν ανά τους αιώνες όπως Τον κατανοούσαν, προσδίδοντάς Του Μορφές και εκδηλώσεις που ήταν αντανάκλαση της εξέλιξης του ανθρώπου και προέρχονταν από την ατελή εκδήλωση της ανθρώπινης φύσης, με αποτέλεσμα κανείς να μην οδηγείται στην Αλήθεια, εφόσον κανείς δεν μπόρεσε να συλλάβει την Έννοια του Υπέρτατου Όντος του Θεού όπως πραγματικά είναι.

Οι ανθρωποθυσίες στο απώτερο παρελθόν, οι πάσης φύσεως τελετές εξαγνισμού και εξευμενισμού, το Καθαρτήριο Πυρ, οι φλέγόμενες κάμινοι της Κολάσεως, τα τάματα και οι δωρεές, οι περιφερόμενοι δίσκοι που εμφανίζονται σε κάθε περίπτωση προσέλευσης πιστών στους χώρους λατρείας, είναι αποτελέσματα αυτής της λανθασμένης αντίληψης των ανθρώπων, η αντίληψη περί ενός Θεού που χρειάζεται ανταλλάγματα για να παρέχει την Αρωγή και Ευλογία Του και αρέσκεται να βασανίζει τις ψυχές στην άπειρη αιωνιότητα, χωρίς καθόλου οίκτο και Αγάπη, χωρίς καν το Έλεος, που ακόμη κι ένας άνθρωπος μέσα από την ατομικότητα και την ατέλειά του θα μπορούσε να καταδείξει. Θεωρίες και απόψεις του πιστεύω των ανθρώπων, που ύστερα από αιώνες θα φαίνονται όχι μόνο παιδικές αλλά και γελοίες στο εξελισσόμενο ανθρώπινο πνεύμα.

Προσπαθούμε, λοιπόν, χωρίς να παρουσιάζουμε δικές μας θεωρίες, γιατί απλά δεν έχουμε, αλλά ερμηνεύουμε και αναπτύσσουμε τα ήδη υπάρχοντα, ελεύθερα, έχοντας αποδεσμευθεί από τις διάφορες προσκολλήσεις, τους δογματικούς περιορισμούς, το φανατισμό και την εμπάθεια, να αποκαταστήσουμε στη Συνείδηση του ανθρώπου τις λανθασμένες - περιορισμένες αντιλήψεις και τους δογματισμούς, με την Ύπαρξη του Τέλειου, Πανάγαθου και Παντελεήμονα Θεού, έτσι όπως παρουσιάστηκε με την Πρώτη Παρουσία του Λόγου, επεκτείνοντας στο Άπειρο τις έννοιες που περιέχονται στη Διδασκαλία της Αγάπης με την Καθοδήγηση του Πνεύματος που πάντα Ευλογεί και παρέχει την Άπειρη Βοήθειά Του και τη Θεία Παροχή της Έμπνευσης σε κάθε προσπάθεια, που σκοπό έχει την ανύψωση και τελειοποίηση του ανθρώπου, ο οποίος πρέπει να αποκολληθεί από την πεποίθηση της Τιμωρίας και να απελευθερωθεί από τα δεσμά του φόβου προς το Θεό, που δημιουργούν αυτές οι αντιλήψεις.

Πιστεύουμε πως η σωτηρία και η αναγέννηση, η Ανάσταση και αποκατάσταση εν Θεώ είναι υπόθεση της Ολότητας του Ανθρώπου, αφορά τον κάθε άνθρωπο, ανεξαρτήτως φυλής, γνώσεων, κοινωνικών τάξεων και της πεποίθησης εκείνων που πιστεύουν πως είναι οι μόνοι σωστοί πιστοί και επομένως οι εκλεκτοί που θα σωθούν.

Ο Θεός δίδαξε για όλους, δημιούργησε τους πάν- τες και τα πάντα και θυσιάστηκε για όλους. Έχει Νόμους Απρόσωπους και θέλει όλοι να έλθουν σε επίγνωση της Αλήθειας και να σωθούν, γιατί η Άπειρη Αγάπη, ο Θεός, Αγαπά Καθολικά και Απρόσωπα ακόμη κι εκείνους που Τον αρνούνται και δίνει άφεση σε όλους, όπως έκανε και πάνω στο Σταυρό.

Παραδεχόμενοι απόλυτα την Τέλεια Διαχρονική Διδασκαλία Του, από την οποία δεν απορρίπτουμε ούτε λέξη, δεν προσπαθούμε να δημιουργήσουμε δικούς μας μαθητές και ακολούθους, αλλά να συντείνουμε ώστε οι Διδασκαλίες του Ενός, του Μέγιστου Διδασκάλου, του Λόγου Χριστού, του οποίου όλοι είναι μαθητές, να γίνουν Πνεύμα Καθολικό, γιατί αυτός είναι ο Προορισμός τους.

Σήμερα είναι απαραίτητο ο άνθρωπος, για να μπορέσει να λάβει τη νέα του εξέλιξη, να εμβαθύνει στην Αλήθεια του Λόγου Θεού και να αποκαταστήσει τις λανθασμένες τοποθετήσεις αιώνων που κάλυψαν τους Ουρανούς του και τον αποπροσανατόλισαν από τις Αρχές της Διδασκαλίας του Πνεύματος.

Πώς όμως θα μπορέσει ο Άνθρωπος να ενωθεί με αυτό που φοβάται, αν πρώτα δεν γνωρίσει το Θεό και τη Διδασκαλία Του κατά πάντα, αν δεν εμβαθύνει στη λειτουργικότητα των Θείων Νόμων ώστε να κατανοήσει πως είναι ο μόνος υπεύθυνος των πράξεών του και πως ο Θεός είναι πάντα κάθε στιγμή το Άπειρο Έλεος, εφόσον ο άνθρωπος το έλξει με την τοποθέτησή του;

Για να οδηγηθεί σωστά, πρέπει πρώτα απ’ όλα να ξεκαθαρίσει μέσα του ποιος τον οδηγεί, γιατί αν ο άνθρωπος αφήνεται να οδηγείται από το Θεό, όπως μέχρι σήμερα Τον αναγνωρίζει, το Θεό της Τιμωρίας, της Μνησικακίας και των ανταλλαγών, σίγουρα δεν θα οδηγηθεί σ’ Εκείνον, τον Μοναδικό Παντεπόπτη Θεό, που δίδαξε τη Θεία Νομοτέλεια της Αγάπης, που δίδαξε με την παραβολή του Τελώνη και του Φαρισαίου πως κανένας δεν χρειάζεται μεσάζοντες για να έρθει σε επαφή με τον Πατέρα και είπε στους μαθητές Του όταν τους μετέφερε τη Χάρη να εκβάλλουν τα δαιμόνια και να θεραπεύουν και τους έστειλε να μεταφέρουν το μήνυμα της Διδασκαλίας Του: «Δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε - μη κτήσησθε χρυσόν μηδέ άργυρον μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας υμών» (Ματθ. Γ, 8-10), αλλά αντίθετα θα παραμείνει εγκλωβισμένος στα πρόσφορα και στις χρηματικές δωρεές, να δέονται άλλοι για εκείνον στα παζάρια που κυριαρχούν μέσα και έξω από τις Εκκλησίες, στο εμπόριο των εξωτερικών συμβόλων, μακριά από το Θεό της Αγάπης που, προκειμένου ν’ αποκαταστήσει τον άνθρωπο και να τον βοηθήσει να εξελιχθεί σταδιακά τελειοποιούμενος, έχει αποστείλει αυτήν την Περίοδο πνεύματα υψηλά και επίλεκτα τα οποία πλαισιώνουν τον Δάσκαλο Ιωάννη, που μεταφέρει το Μήνυμα της Χριστοποίησης και της Θέωσης του Ανθρώπου, καταδεικνύοντας πρώτος Αυτός με την πορεία Του και την Προσφορά Του το

εφικτό της πραγμάτωσης.

Η Διδασκαλία που σας παρέχεται δεν έχει κενά, δεν έχει ατέλειες, γιατί δεν είναι μία Διδασκαλία Νέα, αλλά η Τέλεια και Μοναδική Διδασκαλία της Αγάπης που δόθηκε από την Πρώτη Παρουσία του Λόγου και υπάρχει καταγραμμένη στα Ευαγγέλια, ώστε να μπορεί ο καθένας να διαπιστώνει την Τελειότητά Της. Τέλειος Άνθρωπος είναι μόνον ο Θεός, κι αν ο Ίδιος ο Θεός προέτρεψε τον Άνθρωπο να τελειοποιηθεί, αυτό σημαίνει πως τον προέτρεψε να καταστεί Θεός.

Η Διδασκαλία της Νέας Κοσμικής Περιόδου φανερώνει την Απειρότητα της Διδασκαλίας του Πνεύματος και τη δυνατότητα του ανθρώπου να καταστεί Υιός Θεού, αφού πρώτα γνωρίσει τη λειτουργικότητα των Νόμων που διέπουν τον Εαυτό του για να μπορέσει να εφαρμόσει την Εντολή «Έσεσθε ουν υμείς τέλειοι...», που σήμερα πλέον έχει διαμορφωθεί σε μια πιο εξελιγμένη μορφή, ανάλογη με την εξέλιξη που ο άνθρωπος προορίζεται να λάβει.

«Γίγνεσθε τέλειοι Θεοί εν Θεώ και Υιοί τετελειωμένοι εν τη Απείρω Αυτού Βασιλεία αποκατασταθέντες. Εις γαρ εστίν ο Άνθρωπος, ο Θεός και Εις ο Υιός Αυτού, ο Χριστός».

Ασφαλώς θα αναρωτηθείτε με ποιο δικαίωμα σας φανερώνω όλα αυτά. «Όταν δε έλθη ο Παράκλητος ον εγώ πέμψω υμίν παρά του Πατρός, το Πνεύμα της Αληθείας ό παρά του Πατρός εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περί Εμού» (Ιωάν. ΙΕ', 26).**Αμήν λέγω ότι νυν η γραφή αύτη πεπλήρωται εν ταις καρδίαις υμών.**